

Fangesag 1746 fra Horsens

Kort Pedersen af Ejerslev

[Oversigtsbilleder](#)

Landsoverrettsdommen af 5 November 1877

er saalydende:

Arrestanten Kort Pedersen, der er født den 18 December 1856 og tidligere ifølge Overrettens Dom af 27 marts 1876 har været anset efter Strfl § 229 No 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, tiltales under denne Sag i Henhold til Strfl §§ 190ⁱ eller dog 186,ⁱⁱ 280, 230 cfr § 45 og 225, og ere Sagens factiske Omstændigheder ifølge han egen Tilstaaelse og de iøvrigt foreliggende Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Efterar Arrestanten, der efter den 9 October f. A. at have udstaaet den ovennævnte Straf havde taget Ophold hos sine Forældre i Ejerslev, hvor han levede uden at have noget selvstændigt fast Erhverv, i længere Tid havde tænkt paa at forøve Indbrudstyveri hos Husmand Lars Ibsens Enke Karen Nielsen, der var omtrent 70 Aar gammel og boede ene i et Huus i Jordsby og hos hvem han troede muligen at kunde finde Penge eller Andet han kunde bruge, besluttede han den 15 Januar d. A. om Formiddagen at Iværksætte dette tyveri den følgende Nat og i dette Øjemed gik han om Eftermiddagen efter forud at have nydt endeel Brændeviin for derved at faa mere Mod til Gjerningen, til Jordsby, hvor han da var inde forskellige Steder og atter nød en Del Spiritus, hvad navnlig var Tilfældet hos en Aftægtsmand, hvem han senest besøgte, og da han omtrent Kl 11 om Aftenen forlod denne og begav sig paa Vejen til det af Karen Nielsen beboede Huus, var han efter sit udsagn vel noget men dog aldeles ikke i høj grad beruset, og han har særlig forklaret, at han godt vidste hvad han foretog sig. Arrestanten har derhos forklaret, at da han, - som meldt – forlod den nævnte Aftægtsmand, havde han endnu ikke tænkt paa at aflive, Karen Nielsen, men at han paa Vejen til hendes Bolig fattede den bestemte Beslutning at dræbe hende, i hvilken Henseende, han nærmere har udsagt, at han forudsaa, at hun, naar han kom ind i hendes Dagligstue, hvor han vilde stjæle, og hvor hun sov, vilde vaagne og gjøre Anskrig, samt at det derfor, for at Forbrydelsen kunde forblive skjult, og for at han navnlig ikke skulde blive angiven af hende, formentlig ikke var anden Udvej end at forekomme Sligt ved at slaa hende ihjel med de Redskaber, der maatte tilbyde sig, hvorimod han aldeles ikke vil have tænkt paa, hvad han vilde gjøre, dersom Karen Nielsen ikke vaagnede eller dog lod, som om hun sov.

Efter derpaa at være ankommen til det af Karen Nielsens beboede huus, gik han, der vidste, at Indgangsdøren var tilstænget med en Skaadde, om på den nordre Side af Huset og krøb der igjennem en lille Lem eller Luge, der for Lysningens Skyld var anbragt i Muren i ringe Afstand fra Jorden, ved i den i Husets Østre Ende værende Lade, hvorfra han der var iført Træsko, gik uden at anvende videre Forsigtighed for ikke at blive hørt, idet han, som meldt forudsatte, at Karen Nielsen i alt fald vilde vaagne naar han kom ind i Dagligstuen gennem Stalden, Bryggeret og Kjøkkenet ind i bemeldte Stue, og da Karen Nielsen, der laa i sin Seng, vaagnede og gjorde Anskrig, tilføjede han hende med sin ene Træsko, der var beslaaet med nogle store Søm, af al Magt nogle meget stærke Slag i Hovedet, saa hun segnede tilbage og jamrede sig, hvorefter han trak hende tillige med Dynen, hvorpaa hun laa, og hendes Hovedpude ned paa Gulvet. Efter hans Udsagn begyndte han imidlertid da at fortryde, hvad han havde gjort, og i den Hensigt om Muligt at

redde hende, prøvede han paa at rejse hende op, ved hvilken Lejlighed hun efter hans Forklaring kradsede ham i Ansigtet, men da det forekom ham at hun var meget svag og dog nok vilde døe, opgav han Forsøget og besluttede nu endelig at dræbe hende, og efterat han i dette Øjemed havde nedtaget en spids Lomme eller Foldekniv, der var stukket ind mellem Loftet og en Bjælke, stak han hende med Kniven med stor Kraft mangfoldige Gange, uden at han vil kunde erindre hvormange, navnlig i Hovedet og Ansigtet og mulig ogsaa i Brystet, idet han efter sit Udsagn vedblev at støde eller stikke hende, der gjorde Modstand og værgede for sig med sine Hænder indtil hun segnede bevidstløs om paa Dynen. Efterat han derpaa Havde trukket Skufferne i en i Stuen staaende Dragkiste ud og undersøgt dem uden dog at finde Penge eller Andet, han syntes om, hvorfor han ej heller tilegnede sig Noget besluttede han at stikke Ild paa Huset, idet han dermed tilsigtede, deels at Karen Nielsen, der endnu var ilive og laa og jamrede sig, kunde blive dræbt ved Indebrænding, saafremt hun ikke forinden var død af sine Saar, deels at skjule sin Forbrydelse og give det Udseende af, at Karen Nielsen var indebrændt ved ulykkeligt Tilfælde, og efterat han derpaa havde taget en Æske Tændstikker, der stod paa et Bord i Stuen, og derhos slængt den blodige Hovedpude fra Gulvet op på Hovegjærdet for at denne ogsaa skulde brænde, afrev han et Par Tændstikker og tændte med disse Ild i Sengehalmen under Hovedgjærdet. Han løb derefter ud i Laden, idet han medtog Tændstikkerne, og efterat han sammesteds for derved end mere at sikre sig, at Huset vilde brænde af, havde stukket ild i nogen Fourage, forlod hans Huset gennem den ovenanmeldte Lem og begav sig til sit Hjem i Ejerslev. Efter Sagens Oplysninger blev Ilden, hvorved hele Huset og endeel Løsøre brændte, imidlertid straks, efterat den var brudt ud gennem taget over Laden, opdaget, og inden Ilden endnu havde omspændt hele Huset kom der Folk tilstede, og af disse blev Karen Nielsen funden liggende i Dødende Tilstand paa Gulvet i Dagligstuen og derefter bragt hen til en Gaard i Nærheden, hvor hun imidlertid straks efter opgav Aanden.

Ved den derefter foretagne Obduktion af Liget fandtes paa samme foruden mange Contusioner, Rifter og Saar af mindre Betydning, navnlig i hver af Tindingerne og bag det venstre Øre et dybt Stiksaar, der alle gik lige ind til benet, og over det højre Øre 4 Saar, der ligeledes alle gik ind til Benet, og som efter deres Beskaffenhed syntes ikke at være frembragt alene med en Kniv, men enten med en haard Gjenstand, der baade kunde knuse og skjære eller først ved Slag og dernæst ved Knivstik og gaaer de obducerende Lægers Erklæring, der i det Hele er tiltraadt af det Kgl. Sundhedscollegium, navnlig ud paa at læsionernes Mængde og Beskaffenhed udelukke Muligheden af Selvmord og bevise at der har været tilsigtet Drab, samt at Karen Niensens Død har været en Følge af Blodtab og Hjernerystelse, hidrørende navnlig fra de ovenfor særlig fremhævede større Læsioner, medens dog tillige Skræk og Anstrængelse til Forsvar kunne antages at have været medvirkende Dødsarsager.

Under Sagen har der været rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, og han har derfor været indlagt på Sindssygeanstalten i Aarhus til lagtagelse, men efter de i det Hele foreliggende Oplysninger og navnlig en af Overlægen paa bemeldte Sindssygeanstalt under Sagen afgiven Erklæring, der er tiltraadt af det Kgl Sundhedscollegium, maa det antages, at Arrestanten, da han begik de ovennævnte Forbrydelser, var fuldt tilregnelig.

Det ovennævnte Huus var assureret i Landbygningernes Brandforsikkring, og denne har paastaet sig tilkjendt i erstatning 294 Kr, mod hvilken Paastand Arrestanten Intet har havt at erindre, det Løsøre, der brændte ved samme Lejlighed, var derimod ikke assureret, og Karen Niensens søn har paa egne og hendes øvrige Arvingers Vegne frafaldet Krav på Erstatning.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanten for Overtrædelse af Strfl § 225 bemærkes, at forinden han i Retten afgav sin ovennævnte Tilståelse, har han under et den 17 Januar d. A. optaget Forhør afgivet en Forklaring, der gik ud paa, at det var efter foregaaende Aftale og i Forening med en anden navngiven Person, at han den ommeldte Nat trængte ind i det af Karen Nielsen beboede Huus for at stjæle og for at myrde hende, hvis hun vaagnede, samt at bemeldte Person havde været Hovedmanden ved Udøvelsen af Mordet, idet det var ham, der havde slaæet Karen Nielsen med en Træsko og bibragt hende de Knivstik, hvoraf hendes Lig bar Spor, og at han havde stukket Ild i Fouragen i Laden samt anvist Arrestanten at antænde Halmen under Hovedpuden i Karen Nielsens Seng. I det næste Forhør fastholdt han i Begyndelsen denne sin Sigtelse, men efter nærmere Forehold og Formaning til Sandhed vedgik han derefter, at Sigtelsen var blottet for al Sandhed, og afgav derefter Tilståelse om at have udført de anmeldte Forbrydelser, hvorhos han nærmere forklarede, at han var fremkommen med sine løgnagtige Beskyldninger fordi han troede, at Ansvar og Straffen for ham vilde blive mindre, naar han kunde skaffe sig en Medskyldig og navnlig fremstille denne som Hovedmanden ved Forbrydelsernes Udøvelse.

Efter det Anførte maa det tillige, at Arrestanten ved Underrettsdommen er for overlagt Drab anset efter Strfl § 190 med Livsstraf, hvorved den af ham for de øvrige ovennævnte Forbrydelser efter Strfl §§ 280, 230 2del Led cft § 229 No 4 og §46, samt efter § 225 forskyldte Straf rettelig er anset absoberede, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring samt ere Actionens Omkostninger der findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 25 Kr til hver.

Under Sagens Behandling 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret.

Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Isaacsen, betaler Arrestanten 25 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Til Bekræftelse under Rettens Segl og Justitiarii Underskrift.

Tang (L.S.)

ⁱ Straffelovens § 190: Den, som med Overlæg skiller et andet Menneske ved Livet, straffes paa Livet

ⁱⁱ § 186: Den, som forsætlig skiller et andet Menneske ved Livet, straffes med Tugthuusarbejde fra 8 Aar indtil paa Livstid, eller under skjærpene Omstændigheder paa Livet.